

Нема правди

Михайло Старицький

Україно, моя рідна нене!
Ой тяжке життя твоє й мерзенне!
Що як гляну на гаї темряві -
Тільки вбачу річеньки криваві,
Що як гляну на степи широкі -
Тільки вбачу могилки високі,
Що як гляну на поля-долини -
Усе рідне пропадає, гине...
Ох ти люду, нещасливий люду!
Як і перше, твою кров п'ють всюди -
П'ють жиди й панів частують в дяку;
Бач, усім прийшлась вона до смаку,
І охочих розвелось до ката -
Гріють добре й свої свого брата!
Тільки слава, що ти маєш волю,
А і досі проклинаєш долю;
Бо з твоєї багатіють праці
Ті, що мають цукерні й палаци,
А у тебе все старі ще латки,
Лиш щороку більшають податки.
А податки б на громадські треби -
Тільки, брате, певно не для тебе;
Ти роби і плати гроші всюди,
Не тобі знать, хто там порать буде!
Плати більш, щоб менше було лишку,
Бо одно - їх понесеш до шинку...
І у кухлі отої отрути
Там затопиш своє горе й скрути!
Ой не спиться, не лежиться в хаті,
А на серці якийсь тяжкий нуд:
Мені б хтілось помолитись, брате,
За наш темний, всетерплячий люд;
За той люд, що полягав кістками,
Що наш край від ляха боронив -
І за те зробився кріпаками
У своєї старшини - панів;
За той люд, що незлічимі роки

Нам робив сутужно під ярмом
Та з нужди, з натуги, з замороки
Помарнів і перевівсь гуртом;
Що тепера без освіти й віри
Йде з клеймом догани на лиці,
Мов заблуда в пущі неомірїй
В глупу ніч без світла у руці.